

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/112/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121205106
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martina Trnavská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3121205106.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Martiny Trnavskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v spore žalobkyne A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX/X, E. E., zastúpenej JUDr. Annamáriou Zátorskou, advokátkou so sídlom Štefánikovo nám. 5, Spišská Nová Ves, IČO: 42 408 873, proti žalovaným 1/ F. D. A. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/X, E. E. a 2/ C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX/X, E. E., obaja zastúpení JUDr. Katarínou Martinkovou, so sídlom Štvrť SNP 143/58, Trenčianske Teplice, IČO: 42 151 147, o zaplatenie 4.830,- eur s príslušenstvom, na odvolania žalobkyne a žalovanej 2/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 13. apríla 2022 č.k. 12C/21/2021-78 v spojení s opravným uznesením zo dňa 22. augusta 2022 č.k. 12C/21/2021-106, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v rozsahu výrokov III. a IV. z r u š u j e a vec v tejto časti v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v rozsahu výroku II. o d m i e t a .

Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením v rozsahu výroku VI. p o t v r d z u j e .

Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanej 2/.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 13. apríla 2022 č.k. 12C/21/2021-78 vo výroku I. konanie v časti o zaplatenie sumy 690,- eur ako nájomného za apríl 2020, zmluvnej pokuty vo výške 0,01, % denne z tejto sumy 690,- eur od 16.04.2020 a 5% ročného úroku z omeškania zo sumy 690,- eur od 16.04.2020 do zaplatenia, zastavil. Výrokom II. uložil žalovanému zaplatiť žalobkyni nájomné za 13 dní marca 2020 vo výške 299,- eur a zmluvnú pokutu vo výške 0,01 % denne z tejto sumy 299,- eur od 16.03.2020 do zaplatenia, nájomné za mesiac október 2020 vo výške 690,- eur a zmluvnú pokutu vo výške 0,01 % z tejto sumy 690,- eur od 16.10.2020 do zaplatenia, nájomné za mesiac január 2021 vo výške 690,- eur a zmluvnú pokutu vo výške 0,01 % z tejto sumy 690,- eur od 16.01.2021 do zaplatenia, 5% ročný úrok z omeškania zo sumy 299,- eur od 16.03.2020 do zaplatenia, 5% ročný úrok z omeškania zo sumy 690,- eur od 16.10.2020 do zaplatenia, 5% ročný úrok z omeškania zo sumy 690,- eur od 16.01.2021 do zaplatenia všetko do 3 mesiacov po právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti výrokom III. žalobu voči žalovanému 1/ zamietol. Výrokom IV. uložil žalobkyni zaplatiť žalovanému 1/ náhradu trov konania v rozsahu 30,48 % v lehote 2 mesiacov po právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka tamojšieho súdu, ktorým bude po právoplatnosti rozsudku vyčíslená výška náhrady trov konania. Výrokom V. konanie v časti žaloby v celom rozsahu proti žalovanej 2/ zastavil. Výrokom VI. žalovanej 2/ nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala od žalovaných 1/, 2/ zaplatenia spoločne a nerozdielne sumy 4.830,- eur, zmluvnej pokuty vo výške 0,01 % denne zo sumy 690,- eur od 16.03.2020 do zaplatenia, zo

sumy 690,- eur od 16.04.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.05.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.10.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.11.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.12.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.01.2021 do zaplata, spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 690,- eur od 16.03.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.04.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.05.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.10.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.11.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.12.2020 do zaplata, zo sumy 690,- eur od 16.01.2021 do zaplata a náhrady trovy konania z titulu nezaplatajúceho nájomného za užívanie nebytového priestoru v jej vlastníctve. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že medzi žalobkyňou ako prenajímateľom a neb. D. D. - otcom žalovaného 1/ a manželom žalovanej 2/ ako nájomcom bola uzavretá zmluva o nájme nebytových priestorov (ďalej ako „nájomná zmluva“) v zmysle zákona č. 116/1990 Zb. o nájme a podnájme nebytových priestorov a § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka s dohodnutou výškou mesačného nájomného 690,- eur so splatnosťou vždy k 15. dňu kalendárneho mesiaca s dohodnutou (bod 3.6 zmluvy) zmluvnou pokutou vo výške 0,01% denne (t.j. 3,65% ročne) z dlžnej sumy za každý deň omeškania so zaplataím akejkoľvek platby nájomcom. Doba nájmu bola dohodnutá od 01.05.2019. Dňa 15.11.2019 prenajímateľ a nájomca uzavreli Dodatok č. 1 k predmetnej nájmovej zmluve, ktorá v čl. II. obsahovala dohodu, že „Nájomné za Predmet nájmu sa upravuje vo výške 500,- eur, a to v mesiacoch november, december 2019 a následne január, február 2020, zmluva sa uzatvára na dobu určitú a to od 15.11.2019 do 15.02.2020.“ Medzi stranami nebolo sporné, že nájomný vzťah medzi žalobkyňou a D. D. zanikol zo zákona (§ 14 písm. b/ zák. č. 116/1990 Zb.) jeho smrťou dňa 28.12.2020, jeho dedičia nemali záujem pokračovať v nájme, ale sa dohodli, že veci z prevádzky odsťahujú do konca januára 2021, čo sa aj stalo. V priebehu konania žalobkyňa zobrala žalobu späť v časti úhrady nájomného za mesiac apríl 2020 včítane zmluvnej pokuty i úroku z omeškania so súhlasom žalovaných 1/, 2/, ako aj žalobu proti žalovanej 2/, preto súd prvej inštancie v tejto časti konanie zastavil podľa § 145 a § 146 C.s.p. (Civilného sporového poriadku). Predmetom tohto sporu zostalo žalované nájomné s prísl. za mesiace marec, máj, október, november, december 2020 a január 2021 po 690,- eur mesačne t.j. 6 x 690,- eur = 4.140,- eur len voči žalovanému 1/, jedinému dedičovi v zmysle § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaní 1/ sa bránili tvrdením, že medzi žalobkyňou a neb. nájomcom D. D. došlo k ústnej dohode, že v čase 1., 2. vlny pandémie na jar a jeseň 2020 nájomca nebude žalobkyňi platiť nájomné, uhradí jej iba za mesiac marec 2010 pomernú časť, a to za 13 dní (kedy bola prevádzka otvorená) sumu 299,- eur a za mesiac apríl, máj 2020 bude nájomné zo strany žalobkyne odpustené, čo mali neskôr doriešiť ďalším písomným dodatkom. Čo sa týka mesiacov počnúc 10/2020 bolo sporné, či žalobkyňa mala v súvislosti s 2. vlnou pandémie a opatreniami požiadať o tzv. „Dotáciu na nájomné“ a nájomca nemal platiť žiadne nájomné. Z vykonaného dokazovania, a to z vyjadrenia žalovaných 1/, 2/ a návrhu Dohody o ukončení nájomného vzťahu mal súd prvej inštancie preukázané, že medzi žalobkyňou a neb. nájomcom D. D. došlo k dohode, podľa ktorej z dôvodu pandémie ochorenia COVID-19 nájomca zaplatí žalobkyňi ako prenajímateľovi iba nájomné za 13 dní mesiaca marec 2020 vo výške 299,- eur a za mesiac október 2020 vo výške 690,- eur. Ďalej uviedol, že okrem toho sa žalobkyňa so žalovanými 1/, 2/ dohodli, že žalovaní vypracujú a priestor jej odovzdajú do konca januára 2021, pričom žalovaní 1/, 2/ boli v tom čase ochotní uhradiť žalobkyňi aj nájomné 690,- eur za január 2021. Vzhľadom na tieto podľa súdu preukázané skutočnosti zaviazal žalovaného 1/ ako jediného nadobúdateľa celého dedičstva po neb. nájomcovi s čistou hodnotou vyššou ako žalovaná suma v zmysle § 470 ods. 1 Občianskeho zákonníka k úhrade dlžného nájomného za 1 marca 2020 vo výške 299,- eur, október 2020 a január 2021 po 690,- eur za jednotlivý mesiac. Zároveň priznal žalobkyňi aj dohodnutú zmluvnú pokutu k jednotlivým úhradám a zákonný úrok z omeškania podľa vyššie cit. ustanovení. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú a priznal čiastočne úspešnému žalovanému 1/ proti čiastočne neúspešnej žalobkyňi náhradu trov konania podľa pomeru úspechu. Podľa § 232 ods. 3 C.s.p. určil dlhšiu lehotu na plnenie z dôvodu zhoršenej ekonomickej situácie pre pandémiu ochorenia COVID-19. Podľa § 257 C.s.p. výnimočne nepriznal žalovanej 2/ náhradu trov konania podľa § 256 ods. 1 C.s.p. v dôsledku zastavenia konania, ktoré síce procesne zavinila žalobkyňa, avšak iba z nevedomosti o obsahu dedičského rozhodnutia po neb. nájomcovi.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku VI. o trovách konania podala žalovaná 2/ včas odvolanie. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že jej prizná náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Namietala nesprávne právne posúdenie trov súdom prvej inštancie. Vytýkala, že zastavenie konania voči nej procesne zavinila žalobkyňa, ktorá ju v žalobe nesprávne označila ako pasívne legitimovanú. Vytkla, že nemôže niesť ťarchu trov konania z dôvodu, že po podaní žaloby, a po tom, ako bol dedičský spis pripojený, si žalobkyňa neoverila, kto sú dedičia

po nebohom manželovi a kto teda nesie prípadnú zodpovednosť za jeho dlhy a na sa musela zúčastniť pojednávania. V neposlednom rade poukázala na skutočnosť, že žalobkyňa má vysokoškolské právnické vzdelanie 2.stupňa.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II., III., IV. podala žalobkyňa včas odvolanie. Napadnutý rozsudok označila za nesprávny, nedostatočne odôvodnený, nepresvedčivý, prekvapivý. Súd prvej inštancie sa podľa nej dostatočne nezaoberal samotnou zmenou obsahu záväzkoprávneho vzťahu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, neprihliadal na znenie zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 26.04.2019 a na spôsob, ktorý zmluva stanovovala zmenu záväzkoprávneho vzťahu vzniknutého zo zmluvy o nájme nebytového priestoru. Žalobkyňa sa nestotožňuje so záverom, že medzi ňou ako prenajímateľom a otcom žalovaného ako nájomcom malo dôjsť k dohode. Poukázala, že v odpore žalovaný 1/ uvádza, že malo dôjsť k odpusteniu nájomného za časť mesiaca marec, apríl a máj roka 2020, no mesiace október, november, december 2020 neboli ani podľa neho predmetom odpustenia, ale tieto mesiace mali byť podľa jeho tvrdení predmetom žiadosti o poskytnutie dotácie, čo však neznamená, že ho to zbavuje povinnosti platiť zmluvne dohodnuté nájomné. Poprela, že by nájomné za mesiace apríl a máj roka 2020 mali byť predmetom odpustenia. Zároveň uviedla, že o možnosti žiadať dotácie ju otec žalovaného upovedomil, no ďalej nezaťažoval, a teda bol povinný platiť výšku nájomného tak, ako predpokladala nájomná zmluva. Jediný mesiac, ktorý uznala, bol mesiac marec roka 2020, avšak ani tu napokon nedošlo k dohode, tak ako to predpokladala samotná nájomná zmluva v čl. X. bode 10.2, na základe súhlasného prejavu oboch Zmluvných strán potvrdeného formou písomného dodatku k Zmluve podpísaného oboma zmluvnými stranami. V čase, kedy mala záujem urobiť ústupok v podobe dohody o ukončení, absentovala vôľa druhej strany. V čase odovzdávania priestorov už absentovala jej vôľa, čo vyplýva z podania zo dňa 25.01.2021 - prihlásenie pohľadávky do dedičského konania. Tvrdenia svedkyne, že ústne malo dôjsť k súhlasu ohľadom týchto mesiacov, označila za nepravdivé. Napokon dôkazy (podanie zo dňa 25.01.2021, nepodpísaná dohoda o ukončení) preukazujú opak. Jediné, čo preukazuje dohoda o ukončení zmluvného vzťahu, je a bola jej prvotná snaha o ústupok voči pozostalej rodine nájomcu (viz. označenie zmluvných strán).

4. Žalobkyňa sa vyjadrila k odvolaniu žalovanej 2/ a navrhla rozsudok v napadnutom rozsahu výroku VI. ako vecne správny potvrdiť. Žalobkyňa uviedla, že v čase podania žaloby nemala inú možnosť ako zažalovať obidvoch žalovaných ako predpokladaných dedičov po poručiteľovi. O skutočnosti dedenia majetku iba žalovaným 1/ sa dozvedela na pojednávaní dňa 13.04.2022, na čo okamžite zareagovala a zobrala so súhlasom druhej strany sporu žalobu späť, preto jej nemožno pričítať na ľarchu procesnú chybu súdu ani procesnú pasivitu na strane oboch žalovaných, ktorí ju o tejto skutočnosti neupovedomili. Poukazovala, že na pojednávaní došlo zo strany súdu k nahliadnutiu do elektronického súdneho spisu, pričom uznesenie o dedičstve sa tam nenachádzalo, čo napokon konštatoval aj súd prvej inštancie.

5. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov daných podľa §§ 379 a 380 Civilného sporového poriadku zákona č. 160/2015 Z.z., (ďalej len C.s.p.) bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v rozsahu výrokov III. a IV. podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. zrušiť z nasledujúcich dôvodov:

6. Odvolací súd súhlasí s odvolacou námietkou žalobkyne týkajúcou sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, nevyporiadania sa súdu prvej inštancie s argumentmi a tvrdeniami žalobkyne, a z toho plynúceho nedostatočného a teda nesprávneho skutkového zistenia a chýbajúceho právneho posúdenia veci.

7. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o čiastočnom vyhovení i zamietnutí žaloby proti žalovanému 1/ zdôvodnil stručne v ods. 22 odôvodnenia svojimi skutkovým zistením z hodnotenia dôkazov - návrhu dohody o ukončení nájomného vzťahu, výpovede svedkyne - príbuznej žalovaných 1/ a 2/ a z vyjadrení žalovaných 1/ a 2/. Z týchto označených dôkazov (bez vyporiadania sa s vyjadreniami žalobkyne a ostatnými dôkazmi) dospel k záveru o existencii akejsi dohody medzi žalobkyňou a nebohým nájomcom - poručiteľom o zaplatení „iba“ nájomného za 13 dní mesiaca marec 2020 a za mesiac október 2020, na ktorej postavil svoj záver o zamietnutí žaloby vo zvyšku, a k záveru o existencii dohody medzi žalobkyňou a žalovanými 1/ aj 2/ (dedičmi nájomcu) o „ich ochote“ uhradiť žalobkyňi nájomné za január 2021. Odvolací súd však na tomto mieste poukazuje, že žalovaný 1/ voči rozhodnutiu o vyhovení žaloby

v časti „nájomného“ za január 2021 nepodal odvolanie, preto odvolací súd skutkové zistenie o dohode medzi žalobkyňou a žalovanými 1/ aj 2/ nepodrobil a ani nemohol podrobiť prieskumu správnosti. Na základe odvolania žalobkyne sa však zoberal správnosťou záveru o zamietnutí žaloby na základe dohody medzi žalobkyňou a nebohým nájomcom.

8. Aj keby súd prvej inštancie správne zistil existenciu takejto „dohody“ (s ktorým skutkovým zistením odvolací súd po hodnotení všetkých dôkazov v spise nesúhlasí), takúto dohodu súd prvej inštancie nepodrobil právnej kvalifikácii.

9. Odvolací súd podrobil tvrdenú dohodu (o ktorej existencii však pochybuje), predbežnej právnej kvalifikácii. Vychádzajúc zo súdom prvej inštancie použitého slovného spojenia v súvislosti s tvrdenou dohodou medzi žalobkyňou a nebohým nájomcom cit. „dohodli sa, že zaplatí... iba nájomné“, možno dospieť k záveru, že malo ísť o dohodu o odpustení časti dlhu prípadne vzdaní sa práva na nájomné, ktorá spôsobuje zánik záväzku, samozrejme za predpokladu, že je platná. Takúto dohodu Občiansky zákonník ako rozhodný právny predpis v danej veci pozná a upravuje v § 574. Podľa § 574 ods. 1 Občianskeho zákonníka veriteľ sa môže s dlžníkom dohodnúť, že sa vzdáva svojho práva alebo že dlh odpúšťa; táto dohoda sa musí uzavrieť písomne.

10. Súd prvej inštancie nekonštatoval a ani v spise sa nenachádza žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že existuje písomná dohoda medzi žalobkyňou a nebohým nájomcom o odpustení nájomného za žalované mesiace. Napokon žalobkyňa v odvolaní poukazuje, že v minulosti, keď došlo k odpusteniu nájomného alebo vzdaniu sa nájomného, udialo sa tak písomne formou písomného dodatku č. 1 k nájomnej zmluve s podpismi oboch zmluvných strán, o čom na dôkaz tento písomný dodatok predložila a to spolu so žalobou (teda v čase kedy nepoznala obranu žalovaných). Práve pre túto prax odvolací súd pochybuje aj o existencii akejkoľvek ústnej dohody o odpustení dlhu. Návrh na uzavretie dohody o ukončení nájomného vzťahu touto dohodou nie je. Jednak dohoda nebola uzavretá, žalovaní odmietli návrh dohody koncipovaný žalobkyňou prijať, odkázali ju s uplatňovanými pohľadávkami na dedičské konanie, jednak podľa obsahu návrhu dohody spolu s odpoveďou žalobkyne na pojednávaní na otázku súdu, prečo navrhovala uzavretie tejto dohody (cit. „aby nemuselo dochádzať k súdnym sporom“), vyplýva, že žalobkyňa mala záujem o pokonávku s dedičom nájomcu, o uzavretie dohody o urovaní v zmysle § 585 Občianskeho zákonníka, kde za cenu poskytnutia zabezpečenia formou uznania dlhu na nájomnom za označené mesiace žalovaným 1/, mu časť dlhu na nájomnom odpustila. Preto z návrhu dohody so žalovaným 1/ podľa názoru odvolacieho súdu nemožno dedukovať existenciu akejkoľvek (ani ústnej) minulej dohody s nájomcom - poručiteľom žalovaného 1 /o odpustení dlhu resp. vzdaní sa práva.

11. Podľa § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak právny úkon nebol urobený vo forme, ktorú vyžaduje zákon alebo dohoda účastníkov, je neplatný.

12. Aj keby takáto dohoda o odpustení dlhu resp. vzdaní sa práva v ústnej forme existovala, nevyvolala by žiadne právne účinky, pretože by pre nedostatok formy bola neplatná. Nebolo preto možné zohľadniť uvedenú obranu žalovaných, a nebolo možné nároku žalobkyne z tohto dôvodu nepriznať právnu ochranu a žalobu sčasti zamietnuť.

13. Súd prvej inštancie sa právnej kvalifikácii svojich stručných skutkových záverov ani v rámci citácie rozhodných aplikovaných zákonných ustanovení v ods. 17 až 21 odôvodnenia, ani v rámci samotného odôvodnenia v ods. 22 nevenoval, vôbec sa nezaoberal splnením jej náležitostí podľa neho existujúcej dohody (resp. oboch dohôd), jej platnosťou a teda ani právnomu posúdeniu nároku (citoval len ustanovenia týkajúce sa dedenia a ustanovenia o zániku nájmu smrťou nájomcu). Jeho odôvodnenie je neúplné a nedostatočné a odvolací súd dáva za pravdu námietke odvolateľky. Absencia nosnej právne kvalifikovanej úvahy znemožňuje vykonanie odvolacieho prieskumu, predstavuje chybu v právnom posúdení veci a zároveň zaťažuje konanie vadou, pretože postupom súdu bolo porušené právo strán sporu na spravodlivý proces. Medzi zrušovacie dôvody podľa ustanovenia § 389 ods. 1 C.s.p. patrí taký postup súdu prvej inštancie, ktorým súd znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vychádzajúc z čl. 1, čl. 7 a čl. 154c Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd pod právom na spravodlivý súdny proces je treba rozumieť aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

14. Súd prvej inštancie bol povinný posúdiť vec úplne a vybrať správnu právnu normu na vyriešenie sporu. Keďže súd prvej inštancie vec právne neposúdil, obmedzil sa len na strohé konštatovanie svojho skutkového záveru opierajúceho sa len o hodnotenie dôkazov v prospech žalovaného 1/ (bez zohľadnenia a najmä dôsledného vyporiadania sa s dôkazmi protiobranu žalobkyne), bol naplnený zrušovací dôvod predpokladaný v § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom a zároveň zrušovací dôvod predpokladaný v § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p., pretože sa dopustil nesprávneho resp. žiadneho právneho posúdenia uplatneného nároku, ktorého prejavom bolo, že na vec neaplikoval rozhodné právne normy.

15. Vzhľadom na uvedené odvolací súd podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) C.s.p. zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výrokov III. o zamietnutí žaloby voči žalovanému 1/ vo zvyšnej časti a IV. v závislom výroku o trovách konania proti žalovanému 1/ a podľa § 391 ods. 1 C.s.p. mu spor v tejto časti vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie postupovať vo veci v súlade s procesnými návrhmi strán sporu, vykonať dokazovanie potrebné na preukázanie skutočností predvídaných rozhodnou právnu normou, rozhodujúce skutočnosti vyhodnotiť podľa zásad uvedených v § 191 ods. 1 C.s.p., vysporiadať sa so všetkými námietkami produkovanými stranami a tiež uvedenými v odvolaní, vec riadne a úplne právne posúdiť a vo veci opätovne rozhodnúť.

17. Žalobkyňa uviedla v odvolaní, že napáda aj výrok II. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie jej žalobe sčasti vyhovel a uložil žalovanému 1/ povinnosť na plnenie. Bolo teda rozhodnuté v prospech odvolateľky.

18. Podat' odvolanie je oprávnená strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Podmienkou subjektívnej prípustnosti odvolania je existencia ujmy spôsobenej napadnutým rozhodnutím. Túto ujmu je potrebné posudzovať výlučne z hľadiska procesného, pričom sa musí vychádzať z výroku rozhodnutia napadnutého odvolaním.

19. Rozhodnutím o vyhovení žaloby nebola žalobkyni spôsobená ujma. Za tejto situácie odvolací súd odvolanie žalobkyne voči rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu výroku II. bez vecného prejednanja ako podané neoprávnenou osobou podľa § 386 písm. b) C.s.p. odmietol.

20. Žalovaná 2/ podala odvolanie proti rozsudku v rozsahu výroku VI. o trovách konania. Nesúhlasila s použitím § 257 C.s.p. na vec.

21. Odvolací súd po preskúmaní tejto časti rozsudku dospel k záveru o vecnej správnosti rozsudku v odvolaní napadnutom výroku VI., a preto ho podľa ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

22. Odvolací súd súhlasí s dôvodmi tohto rozhodnutia a rovnako ako súd prvej inštancie vidí výnimočnosť pre nepriznanie náhrady trov konania žalovanej 2/ v dôvodoch späťvzatia žaloby voči nej (ako do úvahy prichádzajúca dedička po zomrelom nájomcovi - manželka napokon podľa uznesenia nededila) a v jej správaní v priebehu konania a to procesnej pasivite, keď napriek niekoľkonásobným výzvam na vyjadrenie sa k žalobe, k platobnému rozkazu, k vyjadreniu žalobkyne zo dňa 09.12.2021, túto skutočnosť (o tom, že nie je dedičkou) žalobkyni do pojednávania neuviedla, preto k späťvzatiu žaloby voči nej došlo až na pojednávaní, kedy sa žalovaná 2/ po prvýkrát k veci vyjadrila. Takéto procesné správanie žalovanej 2/ považuje odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie za výnimočný dôvod pre nepriznanie náhrady trov konania a pre aplikáciu § 257 C.s.p.

23. Ustanovenie § 150 ods. 1 O.s.p. (teraz § 257 C.s.p.) neslúži k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu, podľa ktorého ten, kto v konaní napokon uspel, znášal svoje náklady, sa preto bude javiť spravodlivým predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností

súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu, s okolnosťami uplatnenia nároku a pod. (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6 M Cdo 5/2011).

24. Žalovanou 2/ uplatnené dôvody odvolania preto odvolací súd nepovažoval za dôvodné.

25. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

26. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výroku VI. tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

27. O trovách odvolacieho konania žalobkyne proti žalovanej 2/ odvolací súd rozhodol podľa § 396 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 a § 251 C.s.p. Z výsledku odvolacieho konania vyplýva, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná, a preto jej v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. patrí právo na náhradu trov tohto odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).